

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

de principper, der søges knæsat ved det foreliggende lovforslag.

Lovforslagets kerne er således § 22, der er blevet udvidet med §§ 22 a-22 d. Ændringen er foretaget i nært samarbejde med boligministeriet og navnlig søgt koordineret med det fremsatte forslag til lov om regulering af bymæssige bebyggelser, således at en samarbejdet planlægning med gensidig hensyntagen til de forskellige interesser, lovforslagene varetager, kan finde sted over hele landet i medfør af de to love.

Hovedlinjerne i den foreslåede nye § 22 med tilføjelser er altså, at denne bestemmelse gøres til et led i en almindelig bebyggelsesregulerende planlægning, dels formelt ved at myndigheden i henhold til bestemmelsen overgår til planlægningsorganerne, nemlig fredningsplanudvalgene, dels ved at denne planlægnings effektivering som nævnt ikke bliver forbundet med erstatningsregler. Det vil herefter blive en vigtig opgave for fredningsplanudvalgene konstruktivt ikke alene at beskæftige sig med de specielle fredningsobjekter, men tillige at fastsætte, hvor bebyggelse, herunder specielt sommerhusbebyggelse, er ønskelig og hensigtsmæssig.

Det har i forbindelse hermed været nødvendigt at søge præciseret fredningsplanudvalgenes arbejdsopgaver. Dette er sket i forslaget § 33, der opregner de specielt vigtige arbejdsområder. Jeg gør opmærksom på, at der under denne opregning er foreslået indføjelse af planer over større egnskarakteristiske landskaber, der kan tjene til at imødekomme almenhedens mangesidede rekreative behov. Dette svarer til, hvad man i udlandet kalder national- eller naturparker. Der kan næppe være tvivl om, at spørgsmålet om sikringen og udnyttelsen af sådanne landskaber fremover vil komme til at spille en større rolle i naturfredningsarbejdet også her i landet. Til belysning af dette kan jeg som et eksempel på et sådant landskab nævne Tystrup-Bavelse området, til hvis sikring regeringen allerede har taget initiativet.

Hvis man i de områder, hvori fredningsplanudvalgene i henhold til § 22 skal optræde som bebyggelsesregulerende organer, får kontrol med bebyggelsen, vil det være nødvendigt fortsat her at opretholde de særlige, mere skematiske byggeforbuds zoner, der er omtalt i lovens § 25 omkring skove, søer og langs visse landeveje og vandløb. I de områder, hvor fredningsplanudvalgene ikke får myndighed, i byudviklingsområderne, må det derimod anses for nødvendigt indtil videre at opretholde disse zoner og disses hidtidige administration i henhold til § 25. Jeg gør i denne forbindelse på ny opmærksom på, at loven, når det høje ting har taget stilling til det foreliggende lovforslag, agtes gennemgået i sin helhed med henblik på en revision med sigte på en yderligere forenkling af bestemmelserne og det administrative apparat.

Naturfredningslovens hidtidige bestemmelser har, som jeg allerede har omtalt, været misbrugt af spekulanter. Det er derfor fundet rigtigst, at man søger at undgå, at fremkomsten af nærværende lovforslag skal kunne udnyttes på denne måde. Jeg gør derfor opmærksom på, at der til selve lovforslagets fremsættelse i folketinget er søgt knyttet retsvirkninger, hvis hovedindhold er, at lovens bestemmelser vil kunne få virkning på de sager, der først fremkommer efter lovforslagets fremsættelse.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til det høje folketinges velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministre.

Af *Vivike* til justitsministeren:

„Hvad agter ministeren at foretage sig for at hindre, at lemlæstning eller afivning af mennesker kan ske næsten straffrit, når det foretages ved hjælp af en bil?“